

(המשך מעמוד 13)

עירים באפס מעשה, וכיוונו אותנו אל קומה השלישית. הנניין עצמו ריק מעט לחלוטין. קשה להתאמן ועיריית צידון מתפקדת. חררו של אשהעירייה היה גם הוא ריק. ושלחנות בחדרים האחרים מכוסים וזקנים, וזוגיות החלונות אפורות מליכ- ין, וכשדברנו ליווה אותנו הד של ייקנות.

נכנסנו שוב למכוניות, ברקנו שוב נת הקנים שלנו, ונסענו לכיוון הנמל. וחזי כמה עשרות מטרים ככביש לאורך החוף, ואינו שהדרך חסומה. 'פרי אמר שזוהא מכיר דרך אחרת, אבל זקנינים האחרים לא רצו לנסוע בה. הדרך השנייה עוברת דרך הקסבה, זשוק של צידון, וזו דרך מסוכנת מרי — גם לשלושה כליירכב ושישה קנים.

נראה שכולם נמצאים כמתח נורא כל הזמן. חיילים מסתובבים בכל מקום לבושים בשכפ"צים הכבדים, משטר" לים שלא לצאת כלל משטח בניין המימשל, אלא אם כן זה הרוש. חלקם לבושים בשכפ"צים אפילו בתוך חצר הכניין. המצב שונה לחלוטין ממה שהיה לפני כמה חודשים. חזרנו לבניין המימשל, לא נסענו, מכובו בדרך קיצור, אלא ברור

מתחנים בני ממתנינים מעבר לגדות-התיל של בניין המימשל הצבאי בצידון. עד שישוחררו קרוביהם שבאו ממחנה אל-אני צאר. לפנייהם עומד חייל ישראלי.

הראשית, שם, הבטיח לנו הקצין מדובר צה"ל, הוא יארגן לנו רכב שילווה אותנו לעין-אל-ח'לווה. הגענו למימשל. רכב לא היה שם, אבל ליד קיר-הבניין ישבו 38 איש בניגרייה-עבודה חומים. אלה היו עצירים, שהובאו באותו היום ממחנה המעצר באל-אנצאר, ועמדו להשתחרר.

מה עם השבויים?

ל יד השער מעבר לגדות-התיל, כבר התגדרו נשים וילדים רבים.

הם שמעו שבאותו יום ישנם שיחוררים, ובאו לראות — אולי משחררים את האיש שלהם? ואם לא, קיוו שיוכלו לקבל דרישת-שלום ממנו, מפי אחד המשוחררים.

העצירים ישבו בשורה ליד הקיר, הם נראו אדישים לגמרי. חלקם הגדול שיחקו במסכתה שבידיהם. הם חיכו בשקט, בלי להוציא הגה מהפה, לרגע שיתנו להם לצאת אל מעבר לגדר לנשותיהם וילדיהם, שחיו בשמש.

הנשים והילדים היו נרגשים. רובם לא ראו את בעליהן ובאותיהם כבר מזה שנה ורבע. הם התקרבו בגוש אל שער החצר, וחילי צעיר, שעמד בשער, יצא ככל כמה רקות להרחיק אותם משם.

ואו ניתן האות, והעצירים התחילו לצעוד לעבר שער היציאה. הם הלכו בשורה ולאט, בשורה עורפית מסודרת. אף אחד לא רץ, אף אחד כמעט לא חיך. הם נראו עייפים מאוד.

ברגע שעברו את שער המימשל, אי-אפשר היה עוד לראות אותם. הכל התפזר עליהם בנשיקות, הכל רצו לגעת בהם, לשמוע אותם, לחבק אותם, לברוק שהכל בסדר ושהם שלמים ובריאים.

תוך זמן קצר נותרו במקום רק אותם שלא זכו לפגוש את בני-מישפחתיהם, והעיתונאים. מישהו מהם זיהה את אורי אבנרי וניסה להוציא ממנו איזשהי אינפורמציה על מצב השבויים ועל הסיכויים לחילופין. זה כל מה שמעניין את הפלסטינים בלבנון, שנה ורבע אחרי שצה"ל אסף ועצר כמעט כל גבר פלסטיני ברורם לבנון.

שני פנצ'רים

אחרי שנגמרה המהומה בפתח אבניין המימשל, רצינו לנסוע אחרי מיישפחות המאוחרות לבתיהם בעין-אל-ח'לווה. חזרנו לרדני, לברר אם כינתיים הצליח למצוא לנו רכב-ליווי, שיקח אותנו אל המחנה. דני אמר שתוך רקות ספורות צריך להגיע רכב, והוא יצמיד אותו אלינו.

העיתונאים האחרים נסעו בינתיים לנמל, ואנחנו נותרו לבר, ממתנינים לרכב. השעה היתה כבר שעת צהריים והזמן קצר. אחד מקציני-הליווי, שנסע לנמל, אמר לנו ש-אנחנו צריכים לצאת מלבנון לפני החשיכה, ולכן אני מציע שנחבר בשלוש וחצי ונצא לדרך.

בשעה שתיים וחצי הגיע הרכב המיוחל. קמנו בשמחה ורצינו לצאת מיידי לדרך, אבל היה על כל רגע, אם צריכים "להחזיר" כעבור שעה. אבל זה לא היה כל כך פשוט. הסתבר שלרכב יש פנצ'ר בגלגל. החיילים נראו חסרי-אונים. הצענו הצעה פרוואית: שפשוט יחליפו את הגלגל ואז אפשר יהיה לצאת סוף-סוף לעבודה. הם ניגשו להחליף גלגל. כעבור רבע שעה הסתבר כי גם בגלגל הרוחבי יש פנצ'ר, וצריך לנסוע לסדנה, לתקן אותם.

נו, אבל מי יכול לנסוע לסדנה? הרי לשם כך ררושים לפחות שני רכבים, ושוב חיכינו רבע שעה עד שתתפר הבעיה הסבוכה הזאת. שחר, בחור צעיר מקריית-שמונה, המשרת כחש-מלאי רכב בצידון, שלח ג'יפ, נהוג בידי חייל מאנשיו של ח'אד, זה יכול, כנראה, לנסוע לברד, בלי ליווי, ובלי כמה קנים סביבו.

לעין-אל-ח'לווה לא הגענו, כמובן, כאותו יום, וגם לא לגשר האולי. היינו פשוט שבויים במשך כמה שעות בתוך מיתקן צבאי כטוח של צה"ל בצידון. לא יכולנו גם "להחזיר" אל השיירה שלנו. היו צריכים לחבור אלינו. ואחרי שפעולה צה"לית זאת בוצעה בהצלחה ספרנו שוב את כל הקנים שברשותנו, ויצאנו בחורה לכיוון הדרום הבטוח, ולפגישה עם איסמעיל חג'אני שכימעט עלתה בחיים-אנא.

במדינה

(המשך מעמוד 40)

מבקש בלעריות בשטח ההרהורים פילוסופיים, שאותם הוא יודע לתמצת כמילים אחדות, הוא משאיר את השטח פתוח גם לאחרים, אם גם תוך די סתייגות קלה: "גם שוטה יכול פעם, לפלוט דברי טעם".

מישפט מדוע חזר ארצה?

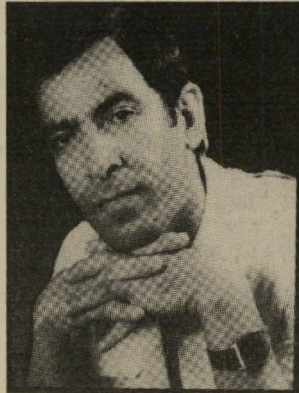
מדוע לא ניסה שימעון חרמון להיעלם בחוץ-לארץ ולא לחזור למישפט?

מאז נעצר עורך-הדין שימעון חרמון באשמת רצח כרמלה בלאס, היו רבים ששאלו: "מדוע הוא חזר ארצה? האם לא היה יותר כדאי לו להתחבא בחו"ל?" כאשר הגישה השבוע התובעת הדברה ברלינר כתבי-האישום נגדו, המייחס לו בעצרת רצח, חזרה השאלה ביתר שאת.

אולם התשובה היא ברורה למדי. אם אומנם תף חרמון מפשע, והוא לא רצח את ידימו, היה חייב לחזור ארצה כדי להוכיח את חפותו ולהסיר מעל עצמו את כתם החשד שרכב בו. במיקרה כזה היתה בריחתו מתפרשת כהודאה באשמה, והיתה משמשת נגדו.

מאידך, אם אומנם אשם עורך-הדין בעבירה המיוחסת לו, גם אז לא היה לו הרבה אפשרויות. חרמון אינו עבריין רגיל הבא מתברה עבריינית, ואשר יש לו קשרים ומקורות מידע על זיוף דרכונים והחלפת זהות. לוא היה מדובר בעבריין כמו רחמים ("גומדי") אהרונ' או אפילו הרצל אביטן, אנשים המערי רים בעולם-הפשע, הם היו יודעים לאן לפנות כדי לבקש עזרה והיכן להסתתר עד יעבור זעם. אבל גם הם, אחרי שהשיגו דרכונים מזוייפים והתחזו לאחרים — זוהו, נעצרו והוסגרו לישראל.

כחיה נרדפת. סיכויו של אדם כחרמון להיעלם בחוץ-לארץ ולא להימצא על-ידי האינטרפול הם אפטיים. הוא יכול היה אולי להתחבא כמה חודשים ולהלחם נגד גסגרתו עוד כמה חודשים, אבל בסופו של דבר היה מוסגר לארץ ועומד כאן לדין. הסיכוי להיות מורשע ברצח ולהישפט למאסר-עולם בוודאי אינו מרנין, אך האפשרות האחרת, של כמה חודשי נדודים בחו"ל, כחיה נרדפת

מחבר-הגיגים שקלים החון נותן את הטון

אידיאלית, שבה אדם יכול להוכיח את עצמו. אם אצליה, הציבור ידע להעריך זאת. ואז יתכן שאנסה למצוא תפקידים נוספים. אם אכשל — לא אשאף להתקדם עוד כתחום הציבורי".

בקרייה אומרים שסיכויו של המישפטן הפופולארי טובים, זו פעם ראשונה אחרי 15 שנה, שסניף המערך המקומי מאוחד סביב מועמד אחד. שני יריביו, ראשהמועצה הנוכחי, אשר רר, והקודם, אביגדור רושה, הרץ פעם נוספת, הם חברי מרכז חרות והם ייאבקו על אותם קולות.

דרכי אדם

אשתו של השכן

יש הגיגים בין השטחים

אם קיבלת לימון מידי הגורל, נסה לעשות לימנדה" זו אחת מאמרות-הכנה הגשורות בפיו של יחיאל שקלים. הוא קיבל בידי הגורל פירות אחרים, ולכן הוא עושה כסף, או, כדבריו: "ההון נותן את הטון".

את הכסף הוא עושה ממכירת שטיחים בלב תל-אביב (כבו מישפחת מלכיה-שטיחים, שקלים), אבל יש לו גם עיסוק נוסף — העלאת הגיגיו על הכתב.

וכך קרה ששקלים, יוצא איראן ואב לשלושה בנים, התפנה לאחוזנה, וריכז מאות הגיגים, אימרי-שפר וסתם מהד שבות כספר אדם הוא אדם, בכל זווית.

שי משעשע. כדי לקבל את הספר בן 91 העמודים, אין צורך לפנות דווקא לחנות ספרים. אם הקונה שטיח אצל יחיאל שקלים נראה מתאים, הוא גם מקבל את ספר הגיגיו כשי, ודווקא שי משעשע.

יש שם הרבה בענייני יומיום, כגון: "אהבה בלי מיומנים, כמו סירה בלי משוטנים." ויש שם גם המון אימרות מחזרות ולעניין.

- מיכר לרוגמה: מספיק לשטן, גם פתח קטן.
- כשם שלרגל יש צורך בנעל, כך צריכה האשה בעל.
- לאשתו של השכן, יש תמיד יותר חן.
- וכדי שיהיה ברור ששקלים איננו

סרקליט חרמון (באמצע) המוצא הסביר

שסופה להתפזר ולעמוד בכל זאת לדין, היתה גרועה עוד יותר. ברור כי סניגורו של חרמון, עורך-הדין מנחם רובינשטיין, נסע אליו לחו"ל כדי לייצג לו, היה מודע היטב לכך, ויעץ למרשו את העצה הנבונה לחזור מרצונו לישראל ולעמוד כאן לדין.

התיבה השחורה

(המשך מעמוד 15)

כלומר, ההודמנות לקדם את התעשייה הישראלית על-ידי הסכם של חילופי-טכנולוגיות והתמזה. תחת זאת זוכה חברת גנרל אלקטריק בהועדפה לוא ברורה, במונופול של ממש ובשלתה במשק הישראלי.

מבחינה כלכלית היתה כאן התמזה נוספת. במיסגרת הסכם כין שוויים, יכולנו לשמש קרש קפיצה לאמרי קאים כניכוש אירופה, בגלל ההסכמים "מעיון במיפרט הטכני של פירטי ההצעה, אני למד שהצר הישראלי אפילו לא ידע על מה הוא חותם.

כחווה נאמר שישראל גטיש מיידי רשמה על עשרה מיפעלים שיחקו חלק ברכישה, בסכומים של מיליוני דולרים לשנה. מדברים פה על תנחות משמעותיות על רכישות בסדר גודל של 250 מיליון דולר! על מה הם חלמו, מרידור וחבריו, שהם חתמו על המיסגרת? הם לא מכירים כלל את המשק הישראלי! אם יש חברות שזקוקות לקשר עם מיפעלי חוץ בנושאי רובוטיקה, אלה המיפעלים הגדולים ביותר ולהם כבר יש הסכמים נפרדים עם חברות צרפתיות ויפאניות. המיפעלים האחרים כלי-כך לא מתקדמים, שאין להעלות על הדעת שהם יקחו חלק בפרוייקט".

בישיבת השרים לענייני כלכלה השתתפו, מלבד מרידור, השרים יורם ארידור ומרדכי ציפורי. שאר השרים יוצגו על-ידי מנכ"לי המישרדים, עוזרי השרים לא היו מסוגלים לשמוע את דברי מרידור מבלי לפרוץ בצחוק. הם יצאו למיסדרון וצחקו צחוק גדול. ארידור, לעומת זאת, מצץ בשלווה את מילטרתו והיגחו בראשו, כאשר חברו למיפלגה שטח את פירטי תוכנית הפלא. יתכן שארידור היה אדיש, מפני שמישרד-הכלכלה הסביר שהעניין לא יעלה לאוצר המדינה מאומה.

כימים אלה היו אמורות להיפתח שיחות רמות-דרג בין נציגי החברה והתעשיינים הישראלים, המיוצגים על-ידי ועדה בינמשרדית בראשות מנכ"ל מישרד המיסחר והתעשייה. נראה ששיחות אלה לא יצאו אל הפועל, מפני שמישרד-הכלכלה לא יצליח לגייס לפרוייקט ולו גם מיפעל אחד.

מה יקרה עתה? ראשית, סוללת המתווכים שעמלו להביא את החווה לידי חתימה לא תתן לו לגווע. האמצעים המלאכותיים להחייאתו יעלו בוודאי הון-עתק לממשלת-ישראל, שתאולץ על-ידי מרידור לתת תנאי אשראי מפליגים, על-חשבונה, למיפעלים שיתבקשו לקחת חלק בפרוייקט.

האמריקאים עצמם, שבוודאי לא התנסו קודם לכן בעיסקה מזוהה כלי-כך עם נציג ירשמי של מדינה, המתחייב בשם מיפעל-ארצה, עלולים לדרוש פיצויים על הוצאות, הטרדה, אי-מילוי ההסכם ופגיעה בשמה הטוב של החברה. גם אם מבחינה מישפטית עומדת חברת גנרל אלקטריק בפני מיכשול גבוה, סיכויו זכייתה בתיביעה מסוג זה אינם אבודים. כלומר, העיסקה שנחתמה על-ידי שר בממשלת-ישראל ושהיתה אמורה לא לעלות אגורה אחת לממשלה, עלולה לסכך אותה בתוך זמן קצר בהוצאת-ענק.

בוה לא מסתיימת הפרשה. בתוך זמן קצר יירדש היועץ המישפטי לממשלה לתת את דעתו על המיסמך.

ראשית, נשאלת השאלה מדוע הועדפה לעיסקה זו חברת גנרל אלקטריק, מבלי שנערך מיכרו בינלאומי מקובל. שנית, מיהם המתווכים שסייעו ביצירת החווה, פרשה זו, כקודמותיה, מוכיחה שוב, כי השר מרידור אינו ראוי לשבת סביב שולחן הממשלה. היא מטילה ספק חמור בעצם קיום המישרד שעליו הוא חולש ופעולה למשלם המיסים הישראלי 100 מיליון שקל בשנה. לא אחת רמו מרידור, שכאשר יפרוש בגין הוא ילך בעיקבותיו.

אין ספק שעתה הזמן המתאים לדרוש ממרידור שיממש את הבטחתו. (רשימה ראשונה) **בני-ציון ציפורי**